

Sygn. akt VU 59/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Magdalena Marczyńska

Protokolant Alicja Jesion

po rozpoznaniu w dniu 17 października 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku Z. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

o rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i dodatek pielęgnacyjny

na skutek odwołania Z. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

z dnia 20 listopada 2012 r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 59/13

UZASADNIENIE

Decyzjami z dnia 20 listopada 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. odmówił Z. D. przyznania prawa do renty wypadkowej z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i prawa do dodatku pielęgnacyjnego do renty. W uzasadnieniu wskazał, że wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i niezdolny do samodzielnej egzystencji, a zatem będzie wypłacana mu nadal renta wypadkowa z tytułu częściowej niezdolności do pracy bez prawa do dodatku pielęgnacyjnego.

Od powyższych decyzji wniósł odwołanie w dniu 19 grudnia 2012 roku Z. D..

ZUS wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje:

Z. D., urodzony w dniu (...), uprawniony do emerytury w zbiegu z rentą z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległ w dniu 8 sierpnia 1959 roku, złożył w dniu 9 sierpnia 1959 roku wniosek o przeliczenie świadczenia w związku z pogorszeniem stanu zdrowia oraz o przyznanie prawa do dodatku pielęgnacyjnego.

(dowód: ww. wniosek k. 1 w aktach ZUS)

W dniu 8 sierpnia 1959 roku wnioskodawca uległ wypadkowi przy pracy, w wyniku którego doznał urazu oka prawego.

(dowód: okoliczność niesporna)

Orzeczeniem z dnia 20 września 2012 roku lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i niezdolny do samodzielnej egzystencji.

(dowód: orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 20 września 2012 roku z dokumentacją medyczną k. 7, 1 w aktach organu rentowego)

Z. D.wniósł sprzeciw od powyższego orzeczenia, w wyniku czego sprawę skierowano na komisję lekarską ZUS, która w dniu 6 listopada 2012 roku wydała orzeczenie zgodne z opinią lekarza orzecznika ZUS. Po ponownym badaniu zdiagnozowano u wnioskodawcy: kardiomiopatia w okresie niewydolności krążenia II stopnia NYHA, napadowe migotanie przedsionków, nadciśnienie tętnicze kontrolowane farmakologicznie, miażdżycę uogólnioną, podejrzenie zespołu parkinsonowskiego, pourazową ślepotę oka prawego, zaćmę początkową oka lewego oraz stan po przebytej gruźlicy płuc.

(dowód: orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 14 sierpnia 2012 roku z dokumentacją medyczną k. 1, 1 w aktach organu rentowego)

Aktualnie u wnioskodawcy występują następujące schorzenia:

- przewlekła niewydolność serca w klasie NYHA-II;
- przewlekła choroba niedokrwienna serca;
- nadciśnienie tętnicze;
- migotanie przedsionków;
- miażdżyca uogólniona;
- podejrzenie zespołu parkinsonowskiego;
- zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego z objawowym zespołem bólowo-dysfunkcyjnym;
- pourazowa ślepotą oka prawego;
- zaćma oka lewego.

Stopień zaawansowania schorzeń kardiologicznych, neurologicznych i okulistycznych czyni wnioskodawcę całkowicie niezdolnym do pracy zarobkowej bez związku z wypadkiem przy pracy i nie powoduje u niego niezdolności do samodzielnej egzystencji. Z powodu schorzeń pulmonologicznych wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy, ani niezdolny do samodzielnej egzystencji.

(dowód: opinie biegłych lekarzy kardiologa L. D.k.16, neurologa A. P.k. 21-22, okulisty D. P.k. 27-30 oraz pulmonologa T. B. k. 43-44 w aktach sprawy)

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673 z późn. zm.) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy. Przepis art. 17 ust. 1 i ust. 4 tejże ustawy stanowi, że przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Stosownie do art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.) niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Z kolei przepis art. 12 ust. 2 stanowi, że całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy.

W świetle wskazanych przepisów całkowicie niezdolną do pracy jest zatem osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy na normalnym rynku pracy, przyczyną tej utraty jest naruszenie sprawności organizmu i nie rokuje, że po przekwalifikowaniu odzyska zdolność do pracy.

Stosownie natomiast do treści art. 75 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS dodatek pielęgnacyjny przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 lat życia.

Natomiast na drodze wykładni art. 13 ust. 5 powołanej ustawy przyjmuje się, że niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza spowodowaną naruszeniem sprawności organizmu konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy drugiej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych.

W przedmiotowej sprawie spór między stronami sprowadzał się do ustalenia tego, czy obecny stan zdrowia wnioskodawcy powoduje u niego ograniczenie sprawności organizmu w stopniu wyłączającym możliwość wykonywania jakiegokolwiek zatrudnienia i czy ograniczenie to jest związane z wypadkiem przy pracy, jakiego doznał on w dniu 8 sierpnia 1959 roku oraz czy jest on niezdolny do samodzielnej egzystencji.

W celu wyjaśnienia spornej okoliczności Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy kardiologa, neurologa, okulisty i pulmonologa biegłych z zakresu dziedzin medycyny, w ramach których mieszczą się schorzenia, na które cierpi wnioskodawca.

Opinie opracowane przez biegłych kardiologa L. D., neurologa A. P., okulistę D.-P. oraz pulmonologa T. B. Sąd ocenia jako jasne, pełne, logiczne i należyte uzasadnione. Biegli sporządzili opinie po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną wnioskodawcy i wynikami badań dodatkowych, jak również po przeprowadzeniu jego osobistego badania. Określili w opinii, na jakie schorzenia cierpi obecnie wnioskodawca.

W jednoznacznej opinii wszystkich wskazanych wyżej biegłych wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji.

W ocenie biegłej kardiolog L. D. wnioskodawca jest całkowicie trwale niezdolny do pracy, jednakże niezdolność ta nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy. Schorzenia kardiologiczne są bowiem następstwem miażdżycy i naturalnego procesu starzenia się organizmu i nie pozostają w związku z wypadkiem przy pracy. Ponadto zdaniem biegłej stopień zaawansowania schorzeń kardiologicznych nie uzasadnia orzeczenia niezdolności do samodzielnej egzystencji. Wnioskodawca samodzielnie porusza się po mieszkaniu, samodzielnie spożywa posiłki i załatwia potrzeby fizjologiczne. Wymaga pomocy drugiej osoby w załatwieniu spraw poza domem, zrobieniu zakupów i posprzątanii mieszkania.

Również w ocenie biegłej neurolog A. P. nie ma podstaw do uznania wnioskodawcy za osobę całkowicie niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i osobę niezdolną do samodzielnej egzystencji. Niezdolność do pracy wynika głównie ze schorzeń układu krążenia i układu ruchu związanych z wiekiem. Wnioskodawca samodzielnie porusza się w mieszkaniu przy pomocy laski, a na zewnątrz przy pomocy innej osoby, a przy tym samodzielnie spożywa posiłki i załatwia potrzeby fizjologiczne.

Tożsamy wniosek postawiła w swojej opinii biegła okulista D. -P.. W uzasadnieniu biegła wskazała, że w 1959 roku wnioskodawca doznał urazu tępego oka prawego, z powodu którego utracił widzenie w tym oku i pobierał rentę wypadkową z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Ostatnio dla potrzeb ZUS wnioskodawca był badany

okulistycznie w 1999 roku i od tego czasu ostrość wzroku oka lewego pogorszyła się z powodu postępującej zaćmy. Poziom widzenia oka lewego nie kwalifikuje jednak wnioskodawcy do zaliczenia go do osób całkowicie niezdolnych pracy. Stan narządu wzroku nie czyni także wnioskodawcy niezdolnym do samodzielnej egzystencji.

Wreszcie w ocenie biegłej pulmonolog T. B. wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy, ani niezdolny do samodzielnej egzystencji.

Należy przy tym wskazać, że dowód z opinii biegłych nie został w sposób skuteczny zakwestionowany przez wnioskodawcę w toku postępowania. Nie można bowiem jako merytorycznie skutecznych traktować zarzutów podniesionych przez niego na rozprawie w dniu 17 października 2013 roku, które sprowadzają się w istocie do twierdzenia, iż nie zgadza się on z opiniami biegłych, gdyż inaczej ocenia swój stan zdrowia. Takie zarzuty nie mogą prowadzić do podważenia opinii sporządzonej przez specjalistów o niekwestionowanym poziomie wiedzy, specjalistów praktyków z doświadczeniem klinicznym.

O całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie może zaś stanowić jedynie fakt, że orzeczeniem z dnia 11 kwietnia 2008 roku wnioskodawca został zaliczony do znacznego stopnia niepełnosprawności na stałe.

Sąd oddalił wniosek skarżącego o dopuszczenie dowodu z opinii reumatologa, albowiem w jego ocenie dowód ten jest zbędny do rozstrzygnięcia sprawy. Należy bowiem podnieść, że z zaświadczenia o stanie zdrowia z dnia 22 marca 2012 roku (N9) wynika, iż wnioskodawca nie cierpi na żadną chorobę reumatyczną. Zaburzenia układu ruchu, które występują u wnioskodawcy były oceniane przez biegłego z zakresu neurologii i biegła wskazała, że wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji.

Wreszcie wskazać należy, że przedmiotem rozpoznania i rozstrzygnięcia Sądu są dwie decyzje ZUS z dnia 20 listopada 2012 roku dotyczące odmowy przyznania prawa do renty wypadkowej z tytułu całkowitej niezdolności do pracy i prawa do dodatku pielęgnacyjnego, albowiem od nich wnioskodawca złożył odwołanie. Tym samym podnoszenie przez wnioskodawcę, że jest ofiarą represji wojennych jest niezrozumiałe.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.